

TRNOVU

ob 30-letnici galerije

Razstava slik, risb, fotografij in del v steklu

Jože Bartolj
Lucijan Bratuš
Urška Nina Cigler
Črtomir Frelih
Taja Ivančič
Marta Jakopič Kunaver
Matej Metlikovič
Jožef Muhovič
Arjan Pregl
Noriaki Sangawa
Darko Slavec
Catherina Zavodnik

Kuratorja: Monika Ivančič Fajfar, Matej Metlikovič

Finžgarjeva galerija, Kolezijska 1, Ljubljana–Trnovo
3. junij–12. september 2015

Dvanajst impresij za Trnovo

Jože Plečnik je del mostu čez Gradaščico, ki sega na trnovsko stran, z napisom posvetil »TRNOVU«. Most deluje kot slavnostni vhod v mestno četrto, ki jo, kakor z dvojnimi klicajem, označujeta zvonika trnovske cerkve. Okrog tega središča se je vselej pletlo bogato kulturno življenje. Del njega je že od sredine osemdesetih let Finžgarjeva galerija v župnijski stavbi. Dvanajst povabljenih razstavljalcev je v preteklosti že soustvarjalo zgodbo galerije; nekaterim umetnikom je razstava v Finžgarjevi galeriji pomenila veliko priložnost na začetku ustvarjalne poti, druge razstave so bile posledica sodelovanja umetnikov s krogom intelektualcev, ki so se zbirali v Trnovem, tretje so bile odraz idejnega povezovanja umetnosti in duhovnosti ali pa nadaljevanje umetniških posegov v trnovski cerkvi. S pričujočo razstavo pa so vabljeni avtorji in avtorice poskusili izraziti današnji pogled na Finžgarjevo galerijo, trnovsko cerkev, Trnovo kot mestno četrto ter širše, na duhovni, simbolni in estetski kontekst aktualnega prostora in časa.

Jožeta Bartolja je za združevanje starega in novega navdihnili opazovanje srednjeveških ikon. Frontalne upodobitve križanega, ki se zgledujejo po romanskih upodobitvah, so naslikane na stare, od časa, vremena in morske soli zlizane deske. Čas, ki je zapisan v razbrazdano površino lesa, ilustrira avtorjevo misel, da do večne resnice ni mogoče priti na takojšen način, temveč se do nje dokopljemo z molitvijo, meditacijo in dolgotrajnim premišljevanjem. Žlahtnost spoznanja slikar poudari s pozlato. Na pogled anahronistična upodobitev v detajlih razkriva sodoben slikarski pristop. Tudi zato se na Bartoljevi sliki preteklost, sodobnost in prihodnost zlijejo v en sam brezčasen trenutek.

Lucijan Bratuš posreduje slikarski vtis s Sinjega vrha. V radostni, avtorjevi rodni pokrajini, se je zaobljeno gričevje zlilo z mehкими oblaki in v svoje puhasto nedrje sprejelo osamljene domačije. Nebesna sinjina se je razlila na zemljo, da bi upravičila krajevno ime – s te razgledne gore med Ajdovščino, Colom in Predmejo se namreč zasluti tudi morska modrina. Točka na vrhu gore, kjer se srečata zemlja in nebo – snovno in duhovno, je naravno svetišče. Krajinsko horizontalo je Bratuš nadgradil z dinamičnimi diagonalnimi potezami. Kompozicijske silnice, ki jih je nanizal iz središča navzven, ponaazarjajo razdajanje in sprejemanje. Optimistično energijo podpirajo intenzivni odtenki kontrastnih barv.

Motiv križa se pojavi tudi v fotografijah **Urške Nine Cigler**, vendar v njenem delu ne gre za religiozen, temveč geometrijski simbol. Avtorica s fotoaparatom zapisuje likovno zanimive detajle, ki jih najde v Trnovem. Likovna estetika barv, vzorcev in tekstur se pozornemu opazovalcu lahko razkrije na vsakem koraku, a jo v naglici, prav zaradi njene vsakdanjosti, največkrat spregledamo. Tudi »nelepe« stvari – napake in poškodbe v materialu, kakršne so rja, odluščena barva ali popraskana površina – Ciglerjeva vidi kot očarljiva naključja, jih interpretira kot slikarske in grafične elemente ter jih večje sestavlja v harmonične likovne kompozicije.

Črtomir Frelih se na duhovni kontekst galerijskega prostora odziva z eno od najbolj ikonskih podob sakralne umetnosti, križanjem. A naslov slike *S križa* obrača perspektivo pogleda. To ni slikarjev oz. gledalčev pogled na naslikano upodobitev križanega Kristusa, temveč obratno: pogled Križanega na slikarja oz. gledalca. Belina v ozadju in modro vijolični barvni odtenki nakazujejo spiritualno oz. duhovno razsežnost, prav tako se racionalizmu izmika ekspresivna slikarska poteza. Pet navpično postavljenih lis, ki poudarijo in uravnotežijo kompozicijo, lahko interpretiramo tudi kot število Kristusovih ran. Iz Kristusove srčne rane se namesto (rdeče) krvi na gledalca – molivca – simbolično izliva (bela) svetloba razsvetljenja.

Regresija pomeni nazadovanje oz. vračanje na prejšnjo evlucijsko stopnjo, prav tako izraz označuje metodo spominjanja oz. vračanja v prejšnja življenja. S pojmom *regresa* **Taja Ivančič** poimenuje bitja, videna v regresiji. Avtorica idejo regresije poustvari na likovni in vsebinski ravni: slikarsko posnemanje likovne preteklosti ustreza kritičnemu pogledu na sodobno civilizacijo. Kaotičen spoj naivno oblikovanih človeških in živalskih teles, rastlinskih motivov in barvnih lis spominja na srednjeveške rokopisne upodobitve iz bestiarijev in svetopisemskih knjig. Narava in civilizacija, družba in družina, ljubezen in spolnost, biološko in duhovno ter človeško in živalsko se prepletajo v mozaik bizarnih podob, ki ga slikarsko pomirijo harmonično usklajeni pastelni odtenki.

Šopek cvetja, ki ga je naslikala **Marta Jakopič Kunaver** je svojevrstno darilo galeriji. Tako kot je slika lahko poklon naravi, razstava poklon občinstvu in odziv občinstva poklon slikarskemu delu. Beseda *poklon* je pomenljivo blizu naklonjenosti. Marta Jakopič Kunaver tihožitje naslika kot organski preplet abstraktnih potez, barvnih lis in madežev, ki se kot gmota idej dvigajo iz ostro zarisane vaze. Živopisen oblak cvetja spominja na pogled skozi

kalejdoskop ali barvni vitraj, ki ga obliva sončna svetloba. Brez svetlobe ni slikarstva in, na simbolni ravni, tudi ne upanja, vere in ljubezni. Da je vse, kar vidimo, odsev višjih idej, slikarka nakaže z zrcalno podobo barvitega cvetja v razliti vodi na mizi.

Simbolika svetlobe, dobrote, gostoljubja in blagostanja se uteleša tudi v malih krožnikih iz barvnega stekla, ki jih razstavlja **Matej Metlikovič**. Motiv posode, kakor tudi naslikane ptice, plesalke in angeli, predstavljajo žensko načelo. Metlikovič se s tem navezuje na Marka Pogačnika, ki je v knjigi *Ljubljanski trikotnik* Trnovo označil za ženski del Ljubljane. Motiv ptice se povezuje tudi s praznikom pomladi, Gregorjevim, ki se mu v Trnovem poklonijo s spustom osvetljenih ladjic po Gradaščici. Stekleni krožnički prav tako prosejajo svetlobo, po obliki pa spominjajo na ladvice. Stilizirane risbe lahko beremo kot daljni odmev starokrščanske simbolike. Zato krožnički niso le dekorativni predmeti, temveč posebne, skoraj obredne posode za vsebinsko bogata likovna sporočila.

Slika iz cikla *Prepadi navzgor* kaže duhovno razsežnost slikarstva **Jožefa Muhoviča**. Človek je postavljen v dialoški odnos z neskončnim in nedoumljivim. V navideznem protislovju, v obratni smeri kot padli angel, pada človek navzgor. Temeljno religiozno vprašanje, vprašanje o življenju in smrti, Muhovič strne v neskončno kratek – ali morda neskončno dolg – trenutek med vdihom in izdihom. Breztežnost zvezdnega prahu je ujeta v ostro trikotno obliko in se kot likovni kontrast boleče zareže v površino platna. Napetost med likovno formo in pomenom naslikane podobe spočenja tisti »veliki pok«, ki je potreben, da uzremo resnico.

Čeprav lahko v izboru treh risb iz ciklusa *299 kosmatih* opazimo namige na družbeno oz. institucionalno zgradbo Cerkve (upodobitev Jezusa Kristusa ob portretu Ivana Štuheca), je ideja, ki jo v tem ciklu razvija **Arjan Pregl**, veliko bolj enostavna in sproščena. Avtorjeva igrivost in humor se ne izrazita samo skozi likovna in beseda poigravanja, temveč tudi z neumetniškim risarskim pripomočkom. Kemični svinčnik je bolj kot umetniško orodje v rabi za brezciljno čečkanje po robovih zvezka. Odmik od visoke kulture, cenenost in naklonjenost banalnemu oz. ljudskemu se kaže tudi v »komercialni« zasnovi projekta: obiskovalci razstave lahko po nizki ceni kupijo katero od razstavljenih risb in hkrati predlagajo kosmati motiv po svoji izbiri, da ga avtor nariše »po naročilu«.

Noriaki Sangawa za slikanje ne potrebuje čopiča. Njegov pogled na slikarstvo sledi filozofiji povezanosti mikrokozmosa in makrokozmosa. Obnašanje barvnih pigmentov je podvrženo naravnim zakonom, zato se s prelivanjem barve na platnu podobe izoblikujejo same. Ustvarjanje umetnika je tako podobno stvarjenju vesolja: slike se razvijajo na organski način, umetnik pa le izbere trenutek, ko določeno obliko zamrzne na platnu. Prapok, nastanek svetlobe ali brstenje vesolja so le različni izrazi za opisovanje univerzalne resnice o rojstvu sveta. Vesoljni kaos se s časom oblikuje v vesoljni red. Nenehno gibanje in neizmerno energijo vesolja Sangawa likovno izrazi z dramatičnim svetlo temnim kontrastom in dinamično kompozicijo.

Tudi pogled na sliki **Darka Slavca** se odpira v vesolje. Podoba iz cikla *Angeli kozmosa I.* prikazuje od sonca ožarjeno silhueto v ogrinjalu, ki stoji na prepadu med zemljo in nebom. V ospredju sta evharistična simbola: hleb kruha in kelih. Zlate vinske kapljice so iz prevrnjenega keliha brizgnile v brezprostorje in se tam spremenile v drobcene, zvezdam podobne kaplje. Prav tako so v temino vesolja in proti sončevi krogli poleteli hlebi kruha, poslikana platna in vzvalovani prtiči. Motiv tlaka v obliki šahovnice ter geometrijska telesa predstavljajo svojevrsten poklon renesančnim velikanom, ki jim Darko Slavec ostaja zvest tudi v mojstrskem upodabljanju predmetov in perspektive.

Catherina Zavodnik Finžgarjevo galerijo v sklopu trnovskega župnišča vidi kot hram kulture, umetnosti in besede. Slika okroglega formata (po renesančnih zgledih oblikovan *tondo*) prikazuje Kaliopo, muzo epske poezije. Z rdečim ogrinjalom pokrito mlado žensko, ki je za hip odvrnila pogled od knjige, se zasanjano zazrla v daljavo ter rahlo odprla ustnice, kot bi hotela nekaj povedati, bi lahko primerjali tudi z motivom *mulier docta* iz krščanske ikonografije – to je upodobitev Marije, učene ženske, ki jo ob branju preseneti angel z veselim oznanilom. Prav tako pa je mogoče podobo razumeti kot simbolni avtoportret slikarke, pesnice in senzibilne ženske, ki skuša v sodobnem materialističnem svetu poiskati duhovne vrednote.

Monika Ivančič Fajfar

Nekaj utrinkov o prvi razstavi v Finžgarjevi galeriji pred tridesetimi leti

Likovna umetnost se je v začetku osemdesetih, kmalu potem, ko sem diplomiral na ljubljanski ALU, iz modernistične abstrakcije čistega *slikarstva kot slikarstva*, ki ga je v času mojega študija zagovarjal profesor Tomaž Brejc, prevesila v postmodernistično *novo podobo*, s katero se je ponovno vzpostavil most do umetnosti preteklih obdobij. Na slikah in kipih so se spet pojavili figuralni motivi iz antičnega mitološkega repertoarja in simboli arhaičnih ter izvenevropskih kultur/religij, delno tudi v navezavi z iskanji novih duhovnih gibanj (*nova doba – new age*). Modernizem pa se je nadaljeval kot *temni modernizem*, na način upodabljanja temne, tragične, tudi nihilistične razsežnosti bivanja, kakršna se je kazala po koncu mnogih utopičnih odrešilnih ideologij.

V začetku leta 1981 smo se na skupinski razstavi v ljubljanski Mestni galeriji prvič skupaj predstavili Lojze Čemažar, Marko Ivan Rupnik in jaz. Naše ustvarjanje je izhajalo iz aktualnih umetniških tokov, hkrati pa smo iskali alternativo oz. dopolnitev takratnim iskanjem. Povezovalo nas je navdušenje nad umetnostjo, utemeljeno na enkratnosti osebe (personalizem), ki v svojem ustvarjanju išče izraz notranjega človeka in harmonijo kot razodetje presežne absolutnosti.¹ Blizu nam je bil svet religioznega, svet krščanske oz. svetopisemske duhovnosti in izročila, prisoten v delih mnogih velikih umetnikov, ne glede na to, ali so se izrekli za vernike ali ne. Čutili smo, da krščanski navdih v umetnosti odpira obzorja in sega globlje od »optimizma« *Nove dobe* in »pesimizma« *Temnega modernizma*.

Do prve razstave v Finžgarjevi galeriji je prišlo štiri leta kasneje, v kontekstu naraščajočih prizadevanj za bolj sproščen in odprt dialog v slovenskem prostoru, pa tudi za preraščanje delitev med vernimi in neverujočimi. Kot sodelavca krščanske študentske revije *Tretji dan* me je njen takratni urednik, dr. Janez Gril, na Prešernov praznik leta 1985 povabil s sabo v Horjul, na odprtje razstave slikarskih del Franca Zupeta Krištofa. Na razstavi, ki jo je z nagovorom odprl dramatik Ivan Mrak, sem se srečal tudi s Tarasom Kermaunerjem. Njegove knjige in eseje sem v tistih letih z navdušenjem prebiral, kar sem mu tudi povedal. Ker ga je zanimalo, kakšno je moje slikarstvo, sem ga povabil, da se ob priliki oglasi pri meni v ateljeju. Med povratkom

1 prim. M. I. Rupnik, zapis v katalogu Čemažar, Metlikovič, Rupnik; Mestna galerija Ljubljana, 1981.

v Ljubljano sva se z Janezom Grilom ustavila še v trnovskem župnišču, kjer sem se prvič srečal z župnikom Janezom Pogačnikom. Med našim pogovorom je spontano prišlo do zamisli in nato povabila, da bi ob prihajajočem praznovanju dvestote obletnice župnije, junija istega leta, postavil svojo razstavo v župnišču, v zimski kapeli sv. Križa.

Nedolgo zatem se je pri meni oglasil Kermauner. Moje delo mu je bilo všeč in ponudil mi je, da z veseljem kaj napiše o tem. Ker sem imel pred sabo razstavo v Trnovem, sva se dogovorila, da moje slikarstvo predstavi ob tej priložnosti. Razstavo v kapeli/galeriji, ki je takrat dobila tudi ime po pisatelju in trnovskem župniku Finžgarju, smo odprli 26. junija 1985. Taras Kermauner je s poglobljeno analizo umestil moje slikarstvo v kontekst aktualnega kulturno-duhovnega in ideološko-političnega trenutka; njegovo razmišljanje z naslovom »Slikarstvo kot molitev« pa je bilo objavljeno še istega leta v oktobrski številki revije *Tretji dan*.

Do prve razstave v Finžgarjevi galeriji je torej prišlo precej spontano: iz želje odpreti cerkveni prostor sodobni kulturi in umetnosti in, po drugi strani, odpreti sodobno slovensko kulturo in umetnost prostorom avtentičnega religioznega navdiha in doživljanja. Kermauner je v tem videl inovativno pot, ki pelje umetnost iz slepe ulice konvencionalizmov abstrakcije, deformacije in nihilizma. Z zavzetim odkrivanjem potencialov krščanstva je spodbujal tudi slovensko Katoliško cerkev, da se odpre, saj bo »morala v prihodnje nameniti veliko več pozornosti kulturi ... Ne kulturi kot taki, ne liberalno razsvetljski; za to skrbijo drugi. Ampak tistemu, kar kulturo povezuje z Bogom in krščanstvom.«² V tekstu ob trnovski razstavi pa je zapisal tudi pomenljivo misel: »Danes je treba jasno in glasno povedati, da slovenska kultura izhaja tako iz razsvetljskih, ateističnih, tudi antiteističnih, humanističnih virov kot iz krščansko religioznih; oba tokova sta večkrat v nasprotju, mnogokrat – večkrat kot mislimo – pa v soglasju ali se sojevtrstno, tudi prikrito, prepletata.«³

To je veljalo takrat in velja še danes. O tem so pričevale mnoge razstave, ki so se zvrstile v Finžgarjevi galeriji, vse od prve, junija 1985, do današnje, na kateri razstavlja dvanajst avtorjev, ki smo v desetletjih delovanja galerije v njej že predstavili svoja dela: Matej Metlikovič (1985, 1988, 1991 in 2012), Marta Jakopič Kunaver (1985), Darko Slavec (1998), Arjan Pregl (2001),

2 Taras Kermauner, »Pasijon po Mateju«, velikonočna številka Družine, 1989.

3 Taras Kermauner, Slikarstvo kot molitev, *Tretji dan*, 14/1985/86, št. 1.

Črtomir Frelih (2002), Noriaki Sangawa (2004), Taja Ivančič (2006), Urška Nina Cigler (2006) Catherina Zavodnik (2007), Jože Bartolj (2007), Lucijan Bratuš (2011) in Jožef Muhovič (2012).

Matej Metlikovič

Življenjepisi

Jože Bartolj (1969) se je po Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo vpisal na likovni oddelek Pedagoške fakultete v Ljubljani in diplomiral iz slikarstva pri prof. Zdenku Huzjanu. Po fakulteti se je skoraj v celoti posvetil sakralnemu slikarstvu. Imel je nad 30 samostojnih in več skupinskih razstav. Med drugim je avtor slikarske opreme kapele v Psihiatrični bolnišnici v Ljubljani, kapele na radiu Ognjišče v Ljubljani, slik v osebni kapeli nekdanjega murskosoboškega škofa Marjana Turnška, slike v kapeli Lojzeta Grozdeta v Stiški baziliki, kapelice ob cesti v Prevojah pri Lukovici, Slomškove in Grozdetove podobe, ki visita v cerkvi ljubljanske župnije Koseze, velike slike na fasadi doma Marije in Marte v Logatcu ter slikarskih poslikav veroučnih učilnic pri frančiškanih v Mariboru in Šiški v Ljubljani.

Lucijan Bratuš (1949) je študiral slikarstvo na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani. Leta 1973 je končal magistrski študij grafike pri prof. Marjanu Pogačniku. Od leta 1987 je profesor za kaligrafijo in tipografijo na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani. Poleg slikarstva in grafike se ukvarja tudi z grafičnim oblikovanjem, posebej še z oblikovanjem črkovnih vrst, kaligrafijo in knjižnim oblikovanjem.

Urška Nina Cigler (1974) je leta 1999 diplomirala na Pedagoški fakulteti v Ljubljani, smer likovna pedagogika, pri prof. Zdenku Huzjanu. Ustvarjala je na področjih slikarstva, fotografije, kiparstva, scenografije in lutkarstva, danes pa je predvsem oblikovalka modnih uporabnih izdelkov iz volnenega filca pod blagovno znamko Ursarina. Od leta 1996 ljubiteljsko, a zelo aktivno sodeluje v vokalni zasedbi Perpetuum Jazzile. Do danes je razstavljala na osemnajstih samostojnih, osmih selekcioniranih in več kot tridesetih skupinskih razstavah. Živi in ustvarja v Ljubljani.

Črtomir Frelih (1960) je leta 1985 diplomiral iz slikarstva in 1990 zaključil specialistični študij grafike na ALU Ljubljana, prav tam je leta 1997 opravil tudi magisterij znanosti iz likovne didaktike. Je redni profesor za grafiko na Oddelku za likovno pedagogiko na Pedagoški fakulteti v Ljubljani. Ob grafiki se ukvarja še z risbo in slikarstvom in je avtor več strokovnih člankov s področja likovne teorije in likovne pedagogike. Prejel je nekaj nagrad in priznanj doma in v tujini, nazadnje 2010 priznanje na 8. svetovnem trienalu grafike, Chamalières, Francija in 2012 Priznanje

za najvišjo kakovost na 8. mednarodnem bienalu risbe, Plzen, Češka. Večkrat je kot vabljeni avtor sodeloval na mednarodnih grafičnih prireditvah, nazadnje na Triennale Sofija (2014), Bienale Varna in 8. grafični razstavi Cremona (2015).

Taja Ivančič (1977) je leta 2002 diplomirala na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani pri prof. Emeriku Bernardu. Leta 1995 se je izpopolnjevala na Ecole Nationale Supérieure des Beaux Arts v Parizu, leta 2001 pa na Indiana University of Pennsylvania v ZDA. Leta 2006 je magistrirala na ALUO v Ljubljani (mentorji prof. Bojan Gorenc, prof. dr. Nadji Zgonik in doc. mag. Borut Vogeljik). Redno razstavlja, za svoje delo pa je bila tudi nagrajena: 1. nagrada na XI. koloniji diplomantov ALU v Velenju (2000) in Sakaide Grand Prix 2004, Sakaide Civic Art Museum, Kagawa, Japonska (2004). Živi in dela v Ljubljani.

Marta Jakopič Kunaver se je po diplomi na FAGG – Arhitekturi ukvarjala z grafičnim oblikovanjem, plakati, knjižno opremo in ilustracijo. Po več kot desetih letih dela kot svobodni arhitekt je začela z ustvarjanjem na področju slikarstva in s študijem specialke pri prof. A. Jemcu na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani. Je članica Društva slovenskih likovnih umetnikov ZDSLJ, Društva umetnikov Ljubljane, in SIAC – Société Internationale des Artistes Chrétiens. Njeni vitraji in križevi poti krasijo cerkve, kapele in druge javne, tudi profane prostore v Sloveniji, Avstriji in Italiji. Imela je preko sto samostojnih in skupinskih razstav doma in v tujini. Slikarka objavlja tudi svoje članke s področja umetnosti. Poleg proze se je uveljavila tudi s poezijo, za katero je bila v Trstu dvakrat nagrajena.

Matej Metlikovič (1956) je leta 1978 diplomiral na oddelku za slikarstvo Akademije za likovno umetnost v Ljubljani in leta 1981 zaključil podiplomski študij na slikarski specialki. Od leta 1979 redno razstavlja na samostojnih in skupinskih razstavah v Sloveniji in izven nje. Slika na platno, les in papir, ilustrira pesniška besedila, likovno opremlja knjige ter oblikuje vizualne razpoznavne znake. Ustvarja tudi na področju likovne opreme sakralnih prostorov doma in zunaj Slovenije. Pomembni del njegovega opusa predstavljajo monumentalna barvna okna in manjša dela v steklu, ki že več kot dve desetletji nastajajo v tesnem sodelovanju s Stojanom Višnarjem, oblikovalcem stekla in mojstrom vitraja. Od leta 1992 deluje kot samostojni ustvarjalec na področju kulture s statusom umetnika. Živi in ustvarja v Ljubljani in je član Društva likovnih umetnikov Ljubljane (DLUL).

Jožef Muhovič (1954) je diplomiral na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani leta 1977. Leta 1980 je zaključil specialko iz slikarstva pri Janezu Berniku in leta 1981 iz grafike pri Bogdanu Borčiču. Na Filozofski fakulteti v Ljubljani je študiral tudi filozofijo, kjer je leta 1981 magistriral in leta 1986 doktoriral. V letih od 1993 do 1996 se je postdoktorsko izpopolnjeval v Nemčiji kot štipendist Humboldtove ustanove. Zaposlen je kot redni profesor za likovno teorijo na ALUO (od leta 1998). Ukvarja

se s slikarstvom, grafiko in kiparstvom ter objavlja razprave in članke s področja likovne teorije, estetike in filozofije umetnosti. Svojo likovno ustvarjalnost je doslej predstavil na 25 samostojnih in preko 150 skupinskih razstavah doma in v tujini, njegova umetniška dela se nahajajo v pomembnih zbirkah v Ljubljani, Novem mestu, Dunaju, Berlinu, Gradcu, Flagstaffu (ZDA) ...

Arjan Pregl (1973) je leta 1998 diplomiral na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani. Leta 2001 je na isti akademiji zaključil magistrski študij slikarstva. Zadnji semester magistrskega študija slikarstva je obiskoval na IUP Indiana University of Pennsylvania (ZDA). Nato je vpisal magistrski študij grafike in ga končal leta 2004. Imel je preko 30 samostojnih razstav in mnogo več skupinskih. Njegova dela so vključena v več zasebnih in javnih zbirk (Muzej sodobne umetnosti, Ljubljana, Zbirka MGLC Ljubljana, Umetniška zbirka NLB, Umetniška zbirka Faktor Banke, Umetniška zbirka Evropskega parlamenta v Bruslju ...).

Noriaki Sangawa se je rodil leta 1971 v mestu Marugame v prefekturi Kagawa na Japonskem. Leta 1990 se je včlanil v umetniško skupino Ryu, ki jo vodi prof. Toshihiro Hamano. Diplomiral je na Univerzi za likovno umetnost v Osaki leta 1994. Na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani je leta 1998 zaključil specialistični študij slikarstva pod mentorstvom Andreja Jemca. Do sedaj je imel 10 samostojnih razstav, sodeloval pa je tudi na številnih skupinskih razstavah v Sloveniji, Italiji, Estoniji in na Japonskem. Živi in dela v Ljubljani.

Darko Slavec (1951) je diplomiral na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani leta 1975 pri prof. Jelisavi Čopič. Na slikarski specialki je diplomiral pri prof. Gabrijelu Stupici leta 1977, na grafični specialki pa pri prof. Bogdanu Borčiču leta 1980. Do sedaj je pripravil 149 samostojnih slikarskih razstav ter sodeloval na 159 skupinskih razstavah doma in v tujini. Zaposlen je kot redni profesor na Naravoslovno tehniški fakulteti Univerze v Ljubljani. Je soustanovitelj Visoke strokovne šole za risanje in slikanje v Ljubljani in je bil profesor na tej šoli od 1990 do leta 2010. Med leti 1997 in 2003 je bil mentor na likovni šoli Škofjske klasične gimnazije v Ljubljani. V letu 2009 je bil o njegovem ustvarjanju na RTV Slovenija posnet dokumentarni film »Od kruha do zvezd«. Živi in dela v Ljubljani.

Catherina Zavodnik (1975) je leta 2008 magistrirala iz slikarstva, leta 2003 iz umetniške grafike, leta 2000 pa diplomirala iz industrijskega oblikovanja na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani. Med leti 2000 in 2004 je svoje grafično znanje nadgrajevala v Urbinu v Italiji. Svoja dela je predstavila na mnogih razstavah tako doma kot v mednarodnem prostoru. Predvsem v zadnjem času se je uspešno uveljavila na nekaterih razstavah priznanih galerijskih hiš v tujini. Prepoznavamo jo kot senzibilno umetnico svežih izpovednih vsebin. Ukvarja se s slikarstvom, grafiko, kiparstvom in poezijo.

Jože Bartolj: Morski korpus, mešana tehnika, 100 × 70 cm, 2006

Lucijan Bratuš: SV (Sinji vrh) 3, akril na platno 50 × 70 cm, 2014

Urška Nina Cigler: Modre pike, barvna fotografija, 25 × 38 cm, 2010

Črtomir Freljih: S križa, akril na platno, 120 × 60 cm, 2002/2003

Taja Ivančič: Regresa, akril na platno, 90 × 70 cm, 2015

Marta Jakopič Kunaver: Šopek zate, akril na platnu, 60 × 80 cm, 2015

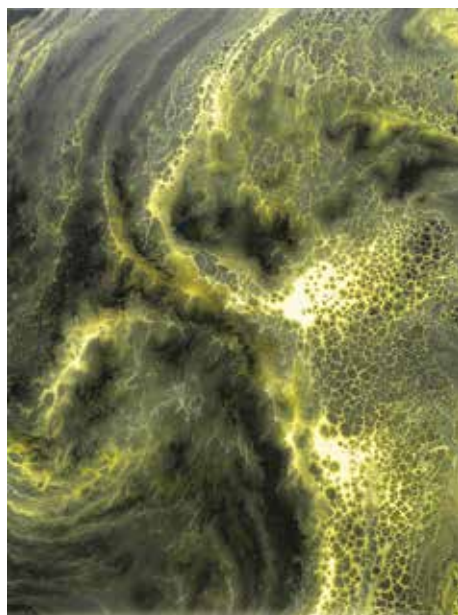
Matej Metlikovič: Ptice in angeli, krožniki iz cikla Prgišče svetlobe, taljeno barvno steklo s črtno poslikavo, izvedba v steklu: Stojan Višnar, 15 × 15 × 4 cm, 2014/2015

Jožef Muhovič: Prepadi navzgor, olje na platnu, 120 × 120 cm, 2004

Arjan Pregl: Risba iz serije 299 kosmatih, kemični svinčnik, 29 × 21 cm, 2010

Noriaki Sangawa: Brstenje vesolja / Budding of the universe, 宇宙の蕾, akril in medij na platnu, 80 × 60 cm, 2014

Darko Slavec: iz cikla Angeli kozmosa I., olje na platno, 65 × 55 cm 2000 – 2002

Catherina Zavodnik: Kaliopa, muza epske poezije (avtoportret), mešana tehnika, 96.5 cm, 2014